

DE LEVENDE CHRISTUS.

DOOR BRIGADIER W. E. WOLTERS.

Eenige dagen geleden hebben wij wederom den dag herdacht, waarop onze Heiland uit de dooden is opgestaan. Onze gedachten gingen dien dag uit naar die blijde tijding, eerst door Engelen aan menschen verkondigd, maar later door tal van menselijke getuigen bevestigd en voortgedragen: „JEZUS LEEFT!”

Lijden en dood zijn gedragen en overwonnen; de Heer der Heerlijkheid treedt te voorschijn uit het graf. De Engel sprak tot de vrouwen, die weenend naar haar Heer en Meester zochten, toen zij een blik in het ledige graf hadden geworpen: „Wat zoekt gij den Levende bij de dooden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan gelijk Hij gezegd heeft.” Lukas 24:5b & 6a).

Dit bewijst, dat Hij van den dood niet kon gehouden worden. Hij, de Zoon van God, moest opstaan uit de dooden. Vrijwillig had Hij Zijn leven afgelegd, maar nu het doel was bereikt, nu Hij was gestorven voor de zonde der gansche wereld, nu Hij het kruis had gedragen en de kilte des grafs had doorgemaakt, nu kon niets Hem weerhouden dat leven wederom te nemen; dit was de macht die Hij van den Vader had ontvangen.

Ook is het geen wonder, dat Hij opstond uit de dooden. Die opstanding behoort bij Zijn Wezen. Dat Hij, de Zoon Gods, sterven kon en sterven wilde voor zondaren, dat is feitelijk het wonder, door mensch noch Engel te peilen. Dit is een natuurlijk uitvloeisel Zijner Heerlijkheid. God de Vader spreekt hier als het ware Zijn „Amen” op het woord, door den Zoon stervende geuit: „Het is volbracht.”

Jesus leeft! Wij kunnen ons verheugen in een levenden Heiland; een Heiland, Die ons ziet en gadeslaat; een Heiland Die gezegd heeft: IK LEEF EN GIJ ZULT LEVEN!

Er is een legende die zegt, dat de eerste woorden die Lazarus sprak, nadat hij door Christus was opgewekt, waren: „Zal ik wederom moeten sterven?” en nadat hem verteld was dat dit geschieden zou, zegt de legende verder, heeft Lazarus nooit meer geglimlacht.

Christus heeft betere dingen voor ons bereid. Zijn woord klinkt: „IK BEN DE OPSTANDING EN HET LEVEN, DIE IN MIJ GELOOFT ZAL LEVEN AL WARE HIJ OOK GESTORVEN!”

Een levende Heiland, de poorten der hel zijn gesloten en de deuren des Hemels wijd geopend.

Na Zijn Opstanding bleef de Heer lang genoeg op aarde om Zijn discipelen te overtuigen, dat Hij Dezelfde was. Hij leefde in hetzelfde lichaam van vleesch en been. Hij droeg nog de teekenen der wonden

in Zijn doorboorde handen en voeten, en de plaats, waar de doornenkroon Zijn dierbaar hoofd doorboorde, waren zichtbaar. Hij werd door Maria herkend aan den toon van Zijn stem. Een Thomas kon zijn vingers leggen in de wonden in Zijn zijde, en Hij leerde Zijn discipelen en at met hen het middagmaal aan de Zee van Thiberias. Toch is Hij geheel en al anders geworden. Hij verschijnt en verdwijnt, komt en gaat plotseling, zonder dat de discipelen weten hoe. Hij staat in hun midden, terwijl de deuren gesloten zijn, zoodat wij hierbij aan iets bovenmenscheleijksch en bovenaardsch moeten denken. Paulus spreekt dan ook van een „verheerlijkt lichaam des Heeren”, waaraan het onze gelijkvormig zal worden. (Filip. 3:21).

Hoe gelukkig moeten de discipelen zich hebben gevoeld, den „levenden” Meester wederom te zien en Zijn woorden te hooren. Hoe moet een Petrus Zijn teedere en ontfermende liefde hebben gevoeld. Door zijn verloochening had hij het recht verbeurd, Zijn discipel te zijn, maar nu kreeg hij de opdracht, om Zijn lammeren en schapen te weiden. Hoe moeten Zijn vijfhonderd volgelingen niet vol ontzag Zijn woorden hebben aangehoord, toen Hij op den berg deed hooren: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”. Daar gaf Hij de Zijnen die laatste belofte: „IK BEN MET ULIEDEN ALLE DACEN TOT DE VOLEINDING DER WERELD.”

Eindelijk was de laatste ure gekomen en zou de Zoon tot den Vader wederkeeren. Begeleid van Zijn discipelen gaat Hij naar den Olijfberg; hier zou Hij deze aarde verlaten. Van daar kon Hij Jeruzalem zien, Gethsemané en Golgotha. Welke herinneringen waren hieraan verbonden, maar de overwinning was behaald, Zijn werk op aarde geëindigd!

Nog eens breidt Hij Zijn handen zegenend uit over Zijn discipelen. Het laatste wat Hij doet is zegenen. Zijn gansche leven bestond in liefhebben en zegenen en nu bij het scheiden laat Hij een eeuwigen zegen achter, de belofte van den Heiligen Geest.

Langzaam verdwijnt Hij uit de oogen Zijner discipelen en wordt door den Hemel opgenomen. Daar

leeft Hij nu, gezeten aan de rechterhand Gods om Zijn aangevangen werk voort te zetten, totdat allen, wier namen opgeschreven zijn in het Boek des Levens, zullen zijn ingegaan in Zijn Heerlijkheid.

Hij leeft om onze smarten te kennen en te genezen; om met ons te gevoelen in onze nooden en erin te voorzien. Hij is een levende Heiland en onze hoop is veilig in Hem, want wij hebben Zijn belofte: „IK LEEF EN GIJ ZULT LEVEN!”

OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN.

Aanstellingen.

Adjudante G. Hallman naar Tehuis voor Javaansche Kinderen te Djocja. (in Bevel).
Adjudante W. Midteide tijdelijk naar Kinderhuis, Bandoeng. (ter assistentie).

Bandoeng, 1 Mei 1922.

M. J. VAN DE WERKEN.

Terr. Kommandante.

AANTEKENINGEN
van den
CHEF-SECRETARIS.

Adjudante Hallman en Adjudante Midteide zijn tot onze blijdschap in de afgelopen maand veilig op Java aangekomen en naar haar respectievelijke aanstellingen vertrokken. Wij heeten beide makkers „hartelijk welkom” in ons schoone Insulinde en bidden, dat de Heer haar beider arbeid voor Hem, met rijken zegen zal bekronen.

Adjudanten Mevrouw Pedersen en gezin zijn op 28 April j.l. met het ss. „Houtman” van Semarang naar hun Vaderland vertrokken. Zij zullen hun verlof bij hun respectievelijke families, die in Australië en Nieuw-Zeeland wonen, doorbrengen en wij hopen, dat de dagen van rust, die zoo welverdiend zijn, onze makkers en hun kinderen veel goed zullen doen. God zegene U, waarde Adjudants. Wij zullen de boot, die U huiswaarts voert, in gedachten volgen en U in onze gebeden gedenken.

Onze hartelijke gelukwensen aan Ensigns Strandlund, die op den 2den April j.l. de gelukkige ouders werden van een allerliefst dochtertje. Zeker zullen alle makkers en vrienden zich over dit blijde nieuws verheugen. Dat de kleine Brita Ingeborg eens de voetstappen harer ouders moge drukken en haar leven zal geven in den dienst van God tot heil van anderen, is onze bede.

H. M. KONINGIN WILHELMINA
ONTVANGT ONZEN
GENERAAL.

H. M. Koningin Wilhelmina heeft de Generaal, die vergezeld was van den Kommandant van het Leger des Heils in Holland en den Chef Secretaris, allervriendelijkst in Haar Paleis op het Noordeinde te 's Gravenhage ontvangen en was tijdens het onderhoud dat Zij met hem had, alleen. Zeer belangstellend informeerde de Koningin naar den Leger des Heilsarbeid, niet alleen in Nederland, maar ook naar het werk in andere deelen der wereld. De Generaal deelde na dit onderhoud mede, dat Hare Majesteit niet alleen een sympathiek toehoorder was, maar iemand, die klaarblijkelijk uit de eerste hand iets afweet van wat het Leger des Heils doet onder Haar volk. (Enkele jaren geleden ontving de Koningin ook Mevrouw Bramwell Booth en daarna Kommandant de Groot en juist voor haar vertrek uit Holland onze tegenwoordige Kommandante, Kolonel van de Werken). De Koningin herinnerde aan het feit, dat de houding, welke de Legerstichter aannam tegenover de armen en de verlorenen een nieuwe gedachte had doen uitgaan in de wereld, die nu door zoo velen aanvaard is. Bijzonder veel belang stelde H. M. natuurlijk in het werk in de Nederlandsche Koloniën. Als ik mij niet vergis, (en ik geloof niet dat ik dat doe) zeide de Generaal, heeft de Koningin een hooge waardeering voor het werk, omdat wij ernaar streven de kracht der liefde aan de lijdenden te brengen.

Waarom hij jubelend naar het Huis van Bewaring ging.
Een Arnhemsche geschiedenis.

X wist niet best, hoe hij het had, toen hij een brief ontving met een getypt adres. 't Zag er een beetje officieel uit, en dat leek hem niet al te best; 't had wel wat van belasting of iets dergelijks. Hij was niet vaak heelmaal nuchter, en ook nu was hij het niet, maar toch was hij niet zoover heen, of hij begreep goed, wat hij las, nadat hij de enveloppe had opengescheurd.

Wel had ie ooit! Dat was hem nog nooit gebeurd! Een brief van het Leger des Heils, waarin hem heel vriendelijk gevraagd werd, in de zaal in de Zwanenstraat een samenkomst te komen bijwonen, die juist voor hem bijzonder belangrijk zijn zou. Waarom juist voor hem? Hoe kwamen die mensen aan zijn naam en aan zijn adres?

Hij was er zich niet van bewust, dat hij een treurige vermaardheid bezat als een van de grootste dronkaards van Arnhem, en dat de Heilsoldaten, toen zij een samenkomst wilden houden, waarin de noodlottige gevolgen van de drankzonde in het licht werden gesteld, en zij wilden duidelijk maken, dat voor iederen drankslaaf die vrijheid te

De Woensdagavond vindt X in de zaal van het Leger des Heils. Hij is een beetje verlegen met z'n figuur, en dat wordt er niet minder op, als hij een groot aantal confraters van het drinkersgilde rondom zich heen opmerkt. Eigenaardig, dat al die lui nu juist tegelijk met hem hier zijn!

Veel tijd tot overwogen wordt hem niet gelaten. Want een Heils-officier op het platform leest een lied voor en vraagt aan de vergadering het mee te zingen. Een vriendelijke zuster komt naar X toe en geeft hem een geopend liederboekje en wijst het te zingen couplet aan.

„Peillooze liefde, Godd'lijk erbarmen,
Deed onzen Heiland gaan tot in den dood.

Voor de verloornen, lijdenden, armen
Is Zijne liefde sterk en groot!”

De Heiland! 't Is hem plotseling, alsof een oud, vervaagd beeld, opnieuw scherpe lijnen en heldere kleur krijgt. Hij ziet een vrouw (zijn moeder) gebogen over een boek (den Bijbel). Het hoort haar opnieuw

heerlijke, rustige samenkomst; hemelsche invloeden werken in op zijn ziel.

In den nabidstond gaat hij rustig naar voren en knelt kalm neeraan de zondaarsbank. In een ernstig gebed stort hij zijn hart uit voor God, en bidt om kracht om een nieuw leven te beginnen.

Van dat oogenblik af is alles anders in zijn binnenste; in zijn hart is een nieuw verlangen, een nieuwe kracht, een nieuwe hoop. Hij weet het, dat alle dingen mogelijk zijn voor dengene, die gelooft, gelooft in Gods kracht om een menschenziel te redden en te bewaren. Hij heeft afgerekend met het oude leven, voortaan zal door Gods genade alles nieuw zijn.

Vreemd, dat hij er nu naar verlangt om zijn drie weken „uit te zitten”. Dit is een oude schuld van het oude leven, die hij graag zoo gauw mogelijk wil afbetalen. De Reclasseeringsbrigade heeft nog haar uiterste best gedaan om kwijtschelding voor hem te verkrijgen, maar 't ging niet: hij had al teveel op zijn kerfstok. Nu, dan maar zoo gauw mogelijk dat onaangename karwei afwerken.

Op een goeden morgen is hij op weg naar het Huis van Bewaring. De bevelvoerende Officier van het korps, Ensign Verkaaik, wil hem dien moeilijken gang niet alleen laten gaan, en vergezelt hem naar de groote Markt. Onderweg voeren zij samen een ernstig gesprek.

„Wat een verschil met vroeger, Ensign; toen moesten ze me halen, en dan ging ik tierend en razend mee, met den duivel in m'n hart. En wil u nu wel geloovent, dat het op 't oogenblik jubelt in mijn hart, omdat dit voor de allerlaatste maal is, dat ik daarheen ga? En ik beloof u, Ensign, dat ik m'n best zal doen om een zegen te zijn deze drie weken.”

Met vlichtige oogen nam de Ensign bij het groote hek op de Markt afscheid van den jongen bekeerling.

Toen de drie weken om waren, weken, waarin X kans vond om bedroefden te troosten, opstandigen te kalmeeren, aan de door de zonde verslagenen het Evangelie te verkondigen, nam hij zijn plaats in in het korps.

Dat is nu ongeveer een jaar geleden. Hij geeft nog immer een goed getuigenis, en ontplooit zich als een veelbelovend Heilssoldaat.

EEN OUD GEBED.

Gelijk het hert
schreeuwt naar de waterstroomen,
zoo schreit mijn ziel
om, Heer, tot U te komen,
tot U, Dien bovenal zij mint.

Zij dorst, mijn ziel,
naar U, heur Licht en Leven:
zij dorst naar U,
Wien zij zich heeft gegeven
en Dien zij aanhangt als een kind.

Wanneer zal ik
Uw aangezicht aanschouwen?
Wanneer U zien,
o God van mijn betrouwen,
God mijns geloofs, mijn sterke God?

Mijn tranen zijn
mij ied'ren dag tot spijsje:
Met wreedten spot
tart mij de wereldwijze:
Ei zeg, ei zeg, waar is uw God?

En tóch, mijn ziel,
moet ge u niet nederbuigen;
en toch, mijn ziel,
moet gij van Hem getuigen,
moet ge in mij niet onrustig zijn;

daags zal de Heer
u al Zijn goedheid toonen;
des nachts zal Hij
met lied'ren bij u wonen,
u heeldeeuwigheid goedgunstig zijn!

NELLIE VAN KOL.

vinden is, waarmee Christus vrijmaakt, zoekende naar namen van bekende dronkaards, hem bovenaan op hun lijstje hadden gezet.

Officiële uitnodigingen om op een vergadering te verschijnen had hij anders al legio gehad in zijn leven. Vroeger, toen hij nog marechaussée was, kreeg hij nogal eens een uitnodiging om als getuige te verschijnen in de een of andere strafzaak; en sinds hij om zijn drinken ontslagen was uit den dienst, was het enkele malen voorgekomen, dat hij was „uitgenoodigd” om op dien of dien datum in het beklagdenbankje plaats te nemen; dat was de vorige maand nog gebeurd, en toen was hij tot drie weken hechtenis veroordeeld. Drie weken . . . die hij nog moest uitzitten . . . Die gedachte doet hem spierwit worden van drift; dan vliegt hem het bloed naar het hoofd en hij vloekt in machteloze razernij tegen zichzelf, tegen de maatschappij, tegen alles.

Maar de bui dreef over en opnieuw verdiepte hij zich in bespiegelingen over het ontvangen schrijven. „'t Zal me benieuwen, wat ze van me willen. Wanneer is 't? Woensdagavond? Nou, ik kon d'r wel eris naar toe gaan!” En bij dat besluit bleef hij.

spreken van den Zondaarsvriend, Die redden, helpen en bewaren wil. Wat is dat alles lang geleden!

En de samenkomst gaat voort. Alles wat hij verder hoort en ziet, wisch den gemaakten indruk niet uit, maar verdiept dien slechts. Hij ziet zichzelf in al de ellende van zijn drankslavernij, en ook begint in hem te dagen het verlangen naar een nieuw, beter, rein leven, het leven met God, waarvan in het verre verleden zijn moeder sprak.

Als aan het einde der samenkomst gevraagd wordt, dat zij, die tot God willen bidden om verlossing, naar voren zullen komen en neer zullen knielen aan de zondaarsbank, gevoelt hij, dat hij dat behoorde te doen. En als een broeder vriendelijk met hem spreekt, en hem zegt, dat Jezus hem redden wil, dan wil hij het zoo graag aannemen, maar . . .

Ja, maar! Met duizend „maren” valt de duivel hem lastig . . . zijn vrienden . . . de kroegbaas . . . zijn schuld . . . drie weken gevangenis te goed . . .

Enkele dagen zijn verlopen, dagen van zwaren zielestrijd. Op Zondagmorgen bevindt X. zich weer in de Legerzaal in de Zwanenstraat. Hij is broodnuchter, en 't is zoo'n

INTERNATIONAAL
LEGERNIEUWS.

De laatst ontvangen „War Cry” meldde, dat op uitnodiging van H. M. den Koning en de Koningin van Engeland, **Generaal en Mevrouw Booth** tegenwoordig waren in Westminster Abby, bij gelegenheid van het huwelijk van Prinses Mary en Viscount Lascelles.

Kolonel John B. Laurie is bevorderd tot den rang van Commissioner, en aangesteld om de plaats van Commissioner Kitching, die de positie van Secretaris van den Generaal gedurende een zestien tal jaren, eerst bij den Stichter en later bij den tegenwoordiger Generaal, heeft bekleed, als zoodanig in te nemen. Commissioner Laurie is ruim 37 jaar in het Leger des Heils werkzaam en heeft gedurende die jaren vele belangrijke aanstellingen bekleed.

Kolonel Rich is aangesteld om Commissioner Laurie als Chef Secretaris in het Vereenigd Koninkrijk, onder Commissioner Hay, op te volgen. De Kolonel is 30 jaar Leger des Heilsofficier en heeft een groote ervaring opgedaan in den Heilssrijd.

Luit.-Kolonel George Langdon, die door den Generaal tot Kolonel werd bevorderd, is aangesteld tot Veld-Secretaris.

DE GENERAAL IN HOLLAND.

Uit het Soerabajasch Handelsblad nemen wij over het bezoek van onzen generaal het volgende artikel over.

Leger des Heils.

Als een voorname gast, stil en tóch door duizenden dagelijks triomfantelijk begroet, is de aanvoerder van het Leger des Heils deze week door ons land getogen. Ik schrijf „stil,” omdat de groote burgerij, omdat de Overheid, omdat de kerk, omdat wat we in het leven als georganiseerd en voornaam kennen, vrijwel dezen legerofficier links laten liggen. Zeker hij is hier en daar ontvangen door den burgemeester. Niet alleen door Christ. Historische burgemeesters, zelfs door verschillende vooraanstaande vrijzinnige gemeente-hoofden. Maar dat geldt dan als een particuliere onderscheiding. Officieel houdt alle grootheid zich verre van het Leger des Heils. Dat moet het hebben van de kleinen en van de verdrukten, maar die komen bij zulke plechtige getijden als een generaalstocht voor het Leger is, dan ook bij duizenden toestroomden. Niet alleen de getrouwen, die tot de onmiddellijke volgers behooren, ook de vrienden van wijder kring, ook de tallozen, die in vroeger jaren van hun leven den heilzamen invloed van het leger ondergaan hebben.

Toch spreekt deze man niet over de sociale nooden. Hij belooft geen brood en geen spelen, hij zet niet uiteen het nut van korter arbeidsduur en van een beter arbeidscontract, hij zegt alleen tot alle arme menschen, tot alle slechte menschen, tot alle menschen, die met zichzelf geen raad meer weten, dat er alleen uitkomst voor hen te vinden is, als zij gaan tot den Heiland. En het Evangelie, zoo gepredikt door het opperhoofd van deze moderne methodisten, oefent altijd een wonderlijken invloed uit op die vele zonen en dochteren van ons volk, die nog de heugenis aan het „Geklink des Evangelies” bewaard hebben. Soms, o zoo schaars maar. Daar zijn er, die maar een enkel Psalmversje, of maar een enkel Zondagschool-versje in het geheugen hebben en van sacramenten en leer niets afweten, die gevangen worden door het Heilsleger en gebracht tot een ernstiger leven.

Het „zoeken, wat verloren is”, blijft het Heilsleger beoefenen met zeldzamen hartstocht. In haar werk moge deze organisatie zich ook aangepast hebben, meer dan vroeger, aan het lenigen van allerlei maatschappelijke nood, wanneer er crisis komt, wanneer er, zooals onlangs in het Nederlandsche Leger des Heils een gedeelte van den staf is, die dat maatschappelijk werk voorop stellen wil, dan blijkt toch, dat de kern van het leger weigert, dat het Evangelie voor hen nummer één blijft, en dat het lenigen van maatschappelijke nood voor hen altijd maar een hulpmiddel is, om de menschen tot Jezus te brengen.

De nieuwe generaal, die de heugenis van zijn vader, hoe voortreffelijk organisator hij ook wezen moge, toch nooit zal doen vergeten wie den stichter gekend hebben, heeft een geweldige campagneweek achter den rug.

In Utrecht, Groningen, Enschede, Dordrecht, Den Haag en te Amsterdam heeft hij minstens drie meetings per dag geleid en zoowel zijn eigen volgelingen als het groote publiek toegesproken.

Het is merkwaardig, dat ondanks het vorderen der tijden het Leger des Heils zijn werk door de sympathie van duizenden gezegend blijft vinden en met gebrek aan geld nooit te worstelen heeft.

Er zijn altijd weer dankbaren, welke dezen arbeid financieel mogelijk maken, en altijd weer menschen, mannen en vrouwen, uit alle standen, die zich voor dezen zendingsarbeid geheel en vrijwillig geven.

CRAYÉ.

OP HET LICHTENDE PAD DOOR DE KOLONEL.

Het kwam tot me hoe het enkel is de liefde Gods, uitgestort in een menschenziel, die in staat stelt om te blijven liefhebben, te blijven dienen. Het natuurlijk hart van den mensch is meer geneigd tot klagen en morren over nog gebleven leed, dan danken voor wat ervan weggenomen is. Zoo is het dan ook menigmaal voor de volgelingen van den Meester een weldoen zonder omzien. Geen dank, geen loon! Ja, toch loon! „Mijn loon is, dat ik dienen mag”, luidde een oude lijfspreuk. En zoo gaat het voort op het lichtende pad achter Hem aan, Die eens tien melaatschen reinigde, van wie slechts één terugkwam om Hem te danken, maar Die alle lijdenden en armen en ellendigen zóó tot Zijn hart heeft genomen, dat Hij zegt: „voor zooveel gij dit een van deze, Mijne minsten, gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.”

Een scheurkalenderblaadje met het opschrift: „De kosten berekenen”, heeft mij diep getroffen. Hier is het. Ik gaf het in zijn geheel weer en wil alleen de vraag eraan toevoegen: kennen wij het waarachtig gebed? Ongetwijfeld beven velen terug voor de consequenties van een gebedsleven, vergetende, dat met het besef der verantwoordelijkheid en de roepstem tot volle overgave ook de wonderbare, innerlijke kracht tot volgen gegeven wordt.

De kosten berekenen.

„Ik zou gaarne willen, dat gij allen elken dag een kwartier afzonderdet om te bidden voor de zending onder de heidenen”, zei een prediker tot een vergadering van jonge Christenen. „Maar bedenkt wel wat gij doet, want dat bidden kan u veel kosten.”

„Veel kosten?” vroegen ze verbaasd.

„O ja, heel veel. Toen Carey, de schoenmaker, honderd jaar geleden begon te bidden om de bekeering van de wereld, kostte het hem zijn eigen leven, want binnen kort ging hij als zending uit. Brainerd bad voor de bekeering van de wilden, en na een gezegen arbeid onder hen, gedurende twee jaren, kostte het hem zijn leven. Twee studenten baden eenige jaren geleden om arbeiders in den oogst, en het kostte Amerika vijfduizend jonge mannen en vrouwen, die, in antwoord op hun gebed, zich aan den Heer overgaven voor den arbeid onder de heidenen. Denkt erom, dat het gevaarlijk is in ernst te bidden voor dezen arbeid, want gij kunt niet bidden en uw beurs gesloten houden, gij kunt niet bidden en u zelf onthouden, als God u roept. Neen, uw leven zal niet meer het uwe zijn, wanneer uw gebed voor de zending verhooring vindt.”

Een volgend maal hoop ik hierop terug te komen, daar de tijd mij nu ontbreekt. Het onderwerp is zoo rijk en het gezichtsveld zoo ruim. Reeds na het lezen van dit kleine stukje, zoo krachtig aantoonende de macht van waarachtig gebed, zal de bede sterk in ons worden:

„Jezus, leer mij bidden
Leer gelooven mij,
Jezus, leer mij minnen,
Minnen zooals Gij.”

De Uwe om te dienen:

A. Johanna v. d. Werken

HEMELVAARTSLIED.

Gij stijgt van de aard naar boven,
Gekroond met eer en majesteit,
En Uw verlost en loven
O Heer! Uw macht en heerlijkheid.
Gingt Ge als een lam ter slachting,
Nu rijst Ge als aad'laar naar omhoog;
In zalige verwachting
Volgt U ons starend oog.
Hier zaagt Gij U doornen streng'len,
En droegt Gij smart en spot:
Ginds huldigen U de Eng'len
Op d' eigen troon van God!

Met tranen op de wangen
Ziet Ge ons, als Gij, door 't zaadveld gaan:
Gestild wordt ons verlangen;
Straks breekt het Feest des Oogstes aan!
Als we in Uw vrede sterven,
Verlost Ge ons van de laatste pijn:
Ginds zullen volle gerven
Het loon des arbeids zijn!
Schijnt hier Gods weg verborgen,
Gij predikt ons geduld:
Reeds daagt de groote morgen,
Die ons Gods raad onthult.

Wij dragen onze vromen
In heil'gen weemoed uit naar 't graf,
En minder brandend stroomen
De tranen op hun lijkzerk af.
Gij toogt ten Hemel henen,
En de Uwen komen, waar Gij zijt:
Het scheiden wordt hereenen,
Verwinning volgt den strijd.
Doe Uwen geest ons erven,
Sterk ons, waar 't kruis bezwaart,
En maak ons 't uur van 't sterven
Het uur der Hemelvaart!

TEN KATE.

DE KOLONEL OP REIS.

Alles komt tot een einde, zoo ook ons bezoek aan Soerabaja en Semaroeng, dat we met zooveel belangstelling hadden tegemoet gezien en dat ons veel vreugde bracht. Toen kwam Woensdagmorgen en het afscheid van de Officiëren en makkers, en het motorbootje aan de werf van Soerabaja bracht ons aan boord van het ss. „Imhoff”, de de groote boot die gereed stond om naar Celebes te vertrekken.

Celebes — het vermaarde! Hoe menigmaal hadden we van de zending-avonturen gelezen van onze Officiëren, hun reizen en trekken over ongebaande wegen, langs diepe ravijnen en hoog opklimmende bergen, over mysterieuze rottanbruggen, die den bedeesden reiziger al wiebelende aan den overkant brachten! Bovenal van de „open deur” onder de bevolking voor het Evangelie, het willig aanvaarden der goddelijke boodschap bij honderden, ja duizenden, zoodat het hart van iederen Zending-Officier wel open moest gaan met groot verlangen — ja daarheen richtten zich nu onze schreden.

Aan boord was onze medereiziger, de Resident van Menado. Aan zijne vriendelijke medewerking hadden wij het te danken, dat wij te Donggala gebruik mochten maken van het mooie regeerings motorbootje, dat ons binnen de drie uur naar Paloe bracht. Een kort oponthoud aldaar en per vracht-auto ging het naar Kalawara, het einddoel van onze reis. Welk een welkom wachtte ons! Het Jongens-fluiterkorps was eene verrassing en het mooie lied in 't Hollandsch, gedicht door Mevrouw Thomson, niet minder.

Den volgenden dag was het groote inspectiedag. De Resident was er voor over gekomen, vergezeld van den Controleur en Aspirant Controleur. De Kolonel ging overal met hem rond en zijne welwillendheid in het bespreken van allerlei toekomstige verbeteringen, was duidelijk.

Toen kwam Zondag met drie samenkomsten. Des morgens de Heiligingsmeeting in het schoollokaal, dat een allerkeurigsten aanblik bood, gehuld in feestdons en geheel gevuld met eene aandachtige schare. Twee welkomstliederen waren op het programma: We waren getroffen door het mooie zingen op stemmen en toen kwamen de toespraken der gasten, die gretig aangehoord werden. Voorwaar een bezielende aanblik, die opeengepakte schare voor ons! Onze jongens, de jongens van de Kolonie, waar we met zoo'n bijzondere belangstelling naar icken, ze zagen er zoo goed verzorgd uit, lichamelijk en geestelijk en ik voelde dat het materiaal is om menschen van waarde te vormen uit velen hunner. Majoor en Mevrouw Thomson zijn er hard mee bezig — ze zijn inderdaad Vader en Moeder voor hen en hun groote liefde en toewijding voor hun taak is iedereen duidelijk! Dan onze vrienden uit de kampongs, mannen en vrouwen en kinderen, onze „goeroe's” met hun families — zulk een aandachtige, welwillende schare!

Mevrouw Thomson wees met begrijpelijken, moederlijken trots op de keurige, nieuwe pakeans der jongens — vier keer in het jaar krijgen ze die — en de nieuwe roode jurkjes van haar bruine, kleine meisjes, die zich om haar scharden, liefkoozend, aanhankelijk; kan het anders waar hun zulke warme moeder-liefde betuigd wordt.

Diepe ernst maakte zich meester van de vergadering. Kolonel Visser's pakkend woord over een klein heidenmeisje maakte indruk en op de teedere woorden van uitnodiging van onze Kolonel kwamen ze naar voren, groot en klein, tot Jezus. Welk een aanblik, die gebogen gestalten aan 's Kruises voet! Ook in de avondsamenkomst, smaakten we deze vreugde! Ja, hoe innig begeeren we toch dat onze jongens vroeg den Heer mogen

Vervolg pag. 4 kol. 1.

DE KOLONEL OP REIS.

Vervolg van pag. 3.

kiezen als hun Leidsman door dit leven, want dan alleen zullen „het goede en de weldadigheid” hen volgen al hun dagen.

De Kolonel leidde des namiddags de Compagnie-samenkomst en maakte haar onderwerp zoo levend en aanschouwelijk, dat zij met gespannen aandacht gevolgd werd, en groot en klein genoot. Is het wonder, dat bij sommigen herinneringen aan Holland gewekt werden?

Kalawara, liefelijk Kalawara, hoezeer hebben wij van U genoten! Van Uw stillen vrede en weldadige rust, van uw eenvoud en huiselijkheid, van uw groene wegen langs vruchtbare velden — vruchtbaar, want men hoeft slechts een barren stok in den grond te steken en zie, den volgenden dag spruit hij uit. De kapokboomen, die hun mooie zachte vrucht, waarvan wij onze matrassen maken, keurig opgerold en ingepakt in den vorm van dennenappels, zoo in den schoot werpen — de koffieboomen — ik was verrukt de koffieboomen in hun oorspronkelijken staat te zien — de papajaboom — de ananasboom met hun heerlijke vruchten — ja God is goed voor dit land „giving all things richly to enjoy” (Bijbel). Van al uw inwoners — uw nobele schaar van Officieren — die — in de voetstappen van den apostel, alles schade en verlies geacht hebben om Hem te volgen in dieperen zin, ver van home en Vaderland — Kalawara, ge hebt ons hart gewonnen en ons oog des geloofs ziet voor u eene wonderbare toekomst van steeds meerderen zegen en groter overwinningen. Met moed vooruit dus — de zegepraal zal komen!

In geloof en liefde
A. B. G.

DE LINDE EN DE DEN.

De bladen der linde zijn zacht en doen niemand pijn. Maar komt de herfst met zijn woeste stormen, dan vallen zij verwelkt af.

De naalden van de den verwonden dikwijls, want zij zijn spits en scherp. Maar de winter mag komen en de wind bulderen, zij blijven toch groen.

Er zijn vrienden, die u liefhebben, zóó lief, dat zij nooit kwetsen. Maar hun liefde houdt geen stand.

Als het weer omslaat, als jammer en ongeluk losbreken, verwaait ze de wind.

De liefde uws vaders doet u menigmaal zeer. Zij toorn en straft als het noodig is. Maar zij blijft toch frisch en groen, ook in dagen van lijden.

En uw hemelsche Vader, zou Hij u minder liefhebben? Hij toorn en straft, Hij verwondt en verbrijzelt, en toch blijft Zijn liefde eeuwig jong en eeuwig frisch.

GEMEENSCHAPSOEFENING MET GOD.

Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met den Vader en met Zijnen Zoon Jezus Christus.

1 Joh. 1:3.

Mijn kind, het is niet noodzakelijk veel te weten om Mij te behagen, het is voldoende, dat gij Mij liefhebt. Spreek tot Mij, als tot uw Vader, die u tot zich trekt met deze liefdevolle woorden: Zeg mij, wat begeert gij?

Is er niet iemand, voor wien gij Mij gaarne iets zoudt willen vragen?

Zeg mij de namen van degenen, die gij lief hebt en die uw vrienden zijn, en na elken naam, wat ge gaarne hadt, dat ik voor hen deed.

Eisch veel, zeer veel, ik heb ruime harten lief, die zichzelf voor anderen vergeten. Vertel Mij van de armen, in wier leed gij zoo gaarne verzachting bracht; van de dwalenden, die gij terechtgebracht zoudt willen zien; van hen, die u vervreemd zijn en wier genegenheid gij zoo gaarne terug zoudt winnen.

Wilt gij niet om bijzondere genadegaven voor uzelf bidden? Zoo ge wilt, schrijf een lange lijst van alles, wat uw ziel bedroeft, en kom en deel het Mij mee; zeg Mij eenvoudig hoe trots gij zijt, hoe prikkelbaar, hoe zelfzuchtig, hoe baatzuchtig en ongeduldig.

Arm kind, schaam u maar niet. Hier in den hemel zijn er velen, die geheel uw gebreken hebben; zijn hebben Mij hun nooden in het gebed gezegd, en ik hielp hen helder zien en rein worden.

Aarzel niet; Gij moogt Mij ook gerust om gaven voor het lichaam vragen, om een helderen geest, om gezondheid, kracht, verstand en een goed geheugen. Ik kan 't u alles geven en ik geef het, wanneer een ziel door zulke zegeningen heiliger wordt.

Wat zoudt gij wel heden begeeren? Houdt ge u met plannen bezig? Zeg ze Mij. Vandaag kan ik uw leven tot een zonnestraal voor hen maken, met wie gij te doen hebt, indien gij dat begeert! . . . en hebt ge niet ook voor Mij een paar gedachten over?

Zoudt gij diegenen van uw vrienden niet gaarne helpen, die Mij nog niet kennen of Mij vergeten hebben?

Vergeet niet Mij uw hart te toonen met al zijn zwakheid, met al zijn zonden. Ik zal u daarvan de oorzaken wijzen.

Misschien heeft iemand u iets kwaads gedaan. Vergeld het niet, zeg het Mij, opdat ook ik u uw schulden vergeve!

Met alles wat u kwelt, kom tot Mij, ik zal er voor zorgen, en zal u niet begeven of u verlaten.

Zijt gij bereid met Mijn hulp de verzoeking tegen te gaan?

Laat dat boek liggen, dat u zoo zeer opwindt. Vertel de geschiedenis niet, die u gisteren zoo gemakkelijk toescheen; zij is niet mooi. Kweek ook die vriendschap niet zoozeer. Hebt ge er reeds over gedacht of uw vriend Mij kent?

Wanneer gij vreugde op uw weg ondervindt, laat Mij daarin deelen. Zeg Mij, wat u sedert gisteren zoo heeft verblijd en gesterkt.

Vertel Mij van dat bezoek, dat u zoo goed deed, van dat liefdeblijk, dat gij hebt ontvangen, van die onverwachte uitkomst, die gij hadt.

Zie dat alles heb ik voor u bereid, zoudt gij er dank voor vergeten?

En nu, ga mijn kind, en begin uw arbeid in Mijn naam!

Wees stil, gelaten, vlijtig, vriendelijk. Ik zie op u neer en help u. Kom morgen weder tot Mij en breng Mij een hart met meer verlangen en grotere liefde.

Morgen zult gij meer uit Mijn hand ontvangen.

Al wat u ontbreekt, schenk ik zoo gij 't smeekt, mild en overvloedig.

IK BEN DE WEG.

Een vreemdeling kwam eens bij iemand, die hem wenschte te spreken; en terwijl hij alleen was, wachtende in de ontvangkamer, vroeg hij zich af, wat er wel omging in dat groote, stille eenzame huis, en wat de bewoner er wel uitvoerde. Deze trad binnen; het was een man in den rouw, met een zacht gezicht. Al pratende vroeg de vreemdeling hem naar de leden zijner familie. De huisheer antwoordde: „Ik had een dochter; ik heb haar niet meer; en, voegde hij er met ontroerde stem bij, „ik ben blij, dat God haar tot Zich heeft genomen.”

„Hoe zoo,” vroeg de vreemdeling, door dit antwoord getroffen, „was zij hulpbehoevend, of was het leven haar tot een last?”

„Niets van dat alles,” hernam de vader; en een allerliefst portret te voorschijn halende, voegde hij er bij: „Dit kind was alles voor mij, alles in één woord; ik aanbad haar, ik leefde slechts voor haar; voor haar alleen verdiende ik geld; en al mijn plannen en voornemens hadden betrekking op haar; zij was mijn afgod.”

Maar zij werd ziek, zij stierf . . . O, wat heb ik God gevloekt, dat Hij andere gezinnen spaarde en mij mijn schat, mijn éénig kind ontnam! In mijn woede lasterde ik Hem . . .

Ik had God van Zijn troon willen rukken . . . Toen ik van het kerkhof terugkwam, zocht ik mijn kind overal; het was mij, of ik het geluid harer stem, het getrippel harer voetjes overal hoorde . . .

's Avonds legde ik mij ter ruste, gebroken onder den last mijner aandoeningen, doodop van de vermoeinissen van den dag; en ik sliep.

In mijn slaap had ik een droom . . . of was het een visioen?

Ik zag mijzelf gaan door een sombere en woeste vlakte, tot aan den oever van een diepen stroom. Daar sloeg ik de oogen omhoog en zie, aan den anderen oever, in een hemelsch licht, in een heerlijk paradijs en te midden van een groote schare bespeurde ik mijn dochter.

„Vader,” sprak zij, „kom hier heen! Het is toch zoo heerlijk hier!”

Maar ik kon niet bij haar komen, het water was zoo diep, de stroom was snel en zwemmen kon ik niet. Vol angst keek ik naar haar, en dan weer zocht ik met mijn oogen naar een bootje . . .

„Dáár langs,” riep zij mij toe, met haar handje naar een verwijderd punt wijzende; „dáár is de weg.”

Eensklaps hoorde ik een stem, die van den hemel scheen te komen, zeggende: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven!”

De klank dezer stem deed mij met een schok ontwaken. Het was, alsof God mij riep, en mij wilde zeggen, dat, indien ik ooit wilde hereenigd worden met mijn geliefd kind, dit alleen zou kunnen geschieden door Jezus Christus. Dienzelfden nacht nog gaf ik mij aan den Heer. Sedert dien dag zoek ik mijn dochter niet meer in haar graf; ik zie haar altoos in dat heerlijk land, mij wenkende en roepende: „Vader, kom hier! Het is toch zoo heerlijk hier!” En ik heb den vrede en de hoop herkrege.

Wat zijn zij talrijk, degenen, die gelijk deze man, zich een paradijs willen scheppen op de aarde, en zich een geluk trachten op te bouwen, dat bij den lichtsten ademtocht in éénstort! En dan, als de ontgoocheling komt, als hun verwachtingen worden teleurgesteld, hun hoop als een zeepbel uiteenspat, dan komen zij in opstand tegen God! En zie, die God, Dien zij niet liefhebben en van Wien zij toch verlangen, dat Hij hen liefhebben zal; die God, Dien zij niet dienen en Die zij toch willen, dat hen dienen zal naar hun begeeren, — die God is daar, Hij wacht om ons in de plaats van een vluchtig, zelfzuchtig, broos geluk, dat ons ieder oogenblik ontomen kan worden, het eeuwige, onverderfelijke heil te schenken, dat door niets kan worden gestoord. De weg, die tot dat heil heenleidt, is Jezus Christus.

„Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven . . . En gij zult rust vinden voor uw zielen!”

„BEHOORT GIJ TOT DE VROMEN?”

Zoo vroeg aan een open tafel een heer aan zijn burman, die juist in stilte zijn tafelgebed gedaan had. Deze werd volstrekt niet verlegen, maar antwoordde terstond: „Behoort u tot de goddeloozen?” Hierop antwoordde de ander niet, maar de ernstige trek, die op het gelaat van alle dischgenooten den spottenden glimlach verving, was antwoord genoeg.

LEGER DES HEILS — HANDELSDEPARTEMENT.

BOEKHANDEL

JAVASTRAAT 16

BANDOENG.

:—: GEOPEND DAGELIJKS VAN 8 — 12 UUR EN VAN 2.30 — 5.30. ZATERDAGS VAN 8 — 12 UUR. :—:

ZOO JUIST EEN KEURIGE KOLLEKTIE BOEKEN ONTVANGEN

WAARONDER:

GELIJKENISSEN VAN DS. J. J. KNAPP (3 DEELEN)	f	13.80
VOOR DONKERE DAGEN VAN DR. JONKER	„	2—
BIJBELSCH DAGBOEKJE VAN H. W. S.	„	2.90
GIDS VOOR DEN BIJBELLEZER VAN LOOMAN	„	4.50
KONINKLIJKE UITNOODIGING } VAN HAVERGALL	„	1.50
MIJN KONING		
ISLAMISME VAN DR. DOZY	„	5.—
TROMMIUS CONCORDANTIE DES BIJBELS	„	18.50
ONKELTJE VAN A. VAN HOOGSTRATEN SCHOCH	„	4.50
KIJKJES DOOR 'S LEVENS VENSTER	„	4.25

GROOTE VOORRAAD JONGENS EN MEISJES BOEKEN

ZONDAGS-SCHOOLPLAATJES MET MALEISCHEN TEKST—	20 STUKS	f	0.25
EVANGELIEN IN HET JAVAANSCH IN LATIJSCH- JAVAANSCH EN ARABISCHE KARAKTERS		„	0.03
BIJBELS—. NIEUWE TESTAMENTEN IN HOOG- EN LAAG MALEISCH, ...		„	0.20
CHINEESCH WENLI		„	0.15